

Repertoriumnummer 2023/ 5115.
Datum van uitspraak 18/07/2023
Rolnummer
Pro deo nummer

☐ Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

**Rechtbank van eerste aanleg
LIMBURG, Afdeling Hasselt,
sectie burgerlijk**

Aangeboden op
Niet te registreren

**Beslagrechter
Eindbeschikking**

INZAKE

1. geboren te op
wonende te

2. geboren te op
wonende te

eisers,

ter zitting vertegenwoordigd door Meester advocaat te

TEGEN

DE INSPECTEUR ONROEREND ERFGOED NAMENS HET VLAAMS GEWEST. buitenafdeling
bevoegd voor de met zetel gevestigd te

verweerster,

ter zitting vertegenwoordigd door Meester advocaat te

VOLGT DE BESCHIKKING

I. PROCEDURE

1.
Bij dagvaarding betekend door gerechtsdeurwaarder te op 23 december 2023 hebben eisende partijen verzet aangetekend tegen het onroerend bevel dd. 20 september 2022 en het uitvoerend beslag op onroerend goed dd. 5 december 2022 dewelke in opdracht van verwerende partij lastens hen werden betekend en gelegd.

Op de zitting van 17 januari 2023 legden partijen een verzoek overeenkomstig artikel 747 §1 Ger. W. neer. De tussen partijen minnelijk overeengekomen conclusietermijnen werden bekrachtigd in een beschikking van diezelfde dag, waarbij tevens de rechtsdag voor behandeling van de zaak werd vastgesteld op 20 juni 2023.

Verwerende partij heeft vervolgens tijdig binnen de hem verleende conclusietermijnen op 1 februari 2023 een conclusie en op 17 april 2023 een "samenvattende" conclusie via e-deposit neergelegd ter griffie. De laatste door verwerende partij neergelegde conclusies worden in toepassing van artikel 748bis Ger. W. als syntheseconclusies beschouwd.

Eisende partijen hebben eveneens tijdig binnen de hen verleende conclusietermijn op 6 april 2023 via e-deposit een conclusie alsook hun stukken neergelegd ter griffie.

Op 17 mei 2023 hebben eisende partijen hun origineel stukkenbundel neergelegd ter griffie.

2.

De zaak werd op tegenspraak behandeld op de openbare zitting van 20 juni 2023, waar de raadslieden van partijen in het Nederlands werden gehoord en waar de raadsman van verwerende partij een kopie van zijn stukken heeft neergelegd.

De debatten werden gesloten en de zaak werd in beraad genomen voor uitspraak op 18 juli 2023. De door partijen neergelegde (synthese)conclusies en stukken werden mee in het beraad betrokken.

II. RELEVANTE FEITELIJKE VOORGAANDEN

3.

Tussen partijen werden in de loop der jaren al diverse procedures gevoerd die betrekking hebben op verbeurde dwangsommen wegens het niet naleven van een lastens eisende partijen uitgesproken veroordeling tot het herstel in de oorspronkelijke staat van één van hun vele eigendommen, met name een onroerend goed gelegen te

gekadastreerd

zijnde

die als beschermd monument werd

geklasseerd.

In het kader van huidig geschil kan melding gemaakt worden van de volgende relevante feiten en procedures.

Bij vonnis van 3 november 2009 van de correctionele rechtbank te Hasselt werden eisende partijen veroordeeld tot herstel in de oorspronkelijke staat van dit binnen een termijn van twee jaar en onder verbeurte van een dwangsom van € 250,00 per dag vertraging.

Eisende partijen tekenden hiertegen hoger beroep aan, doch bij arrest van 3 maart 2010 dat bij verstek opzichtens eisende partijen werd uitgesproken, bevestigde het hof van beroep te Antwerpen het bestreden vonnis.

Eisende partijen tekenden verzet aan. Arrest op tegenspraak van het hof van beroep te Antwerpen volgde op 17 november 2010, waarbij op strafgebied het bestreden vonnis bevestigd werd en de herstellvordering gegrond werd verklaard. Het hof beval het herstel in de vorige toestand middels gefaseerde uitvoering waaraan tevens een dwangsom werd gekoppeld.

Ook in deze uitspraak konden eisende partijen zich niet vinden, zodat zij hiertegen een voorziening in cassatie instelden. Arrest van het Hof van Cassatie volgde op 22 mei 2012, waarbij het bestreden arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 17 november 2010 werd vernietigd en de zaak werd doorverwezen naar het hof van beroep te Gent dat op 29 maart 2013 een arrest velde. De hiertegen door eisende partijen ingestelde voorziening in cassatie werd bij arrest van 13 januari 2015 verworpen.

Het hof van beroep te Gent veroordeelde eisende partijen in het arrest dd. 29 maart 2013 o.m. tot herstel in de oorspronkelijke staat van de panden genaamd en door het uitvoeren van een reeks gefaseerde herstelmaatregelen zoals nader beschreven in het arrest waaraan telkens een dwangsom werd gekoppeld (*cfr. stuk 1 verwerende partij*).

4.

Middels verzoekschrift ingediend op 2 juli 2015 hebben eisende partijen een procedure aanhangig gemaakt voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (hierna: EHRM), waarbij zij zich beriepen op een schending van artikel 6.1. EVRM wegens overschrijding van de redelijke termijn met betrekking tot de herstellvordering (*stuk 1 eisende partijen*).

Op 30 april 2019 stelde het EHRM vragen aan partijen met betrekking tot de door eisende partijen opgeworpen grieven, met name of kon worden gesteld dat de rechten van de verzoekers, zijnde huidig eisende partijen, met betrekking tot hun rechtszaken, voor zover deze betrekking hadden op de gegrondheid van de tenlasteleggingen tegen hun op strafgebied, werden behandeld binnen de redelijke termijn in de zin van artikel 6 §1 van de Conventie (*stuk 2 eisende partijen*).

Bij beslissing van 16 juni 2020, ter kennis gebracht aan eisende partijen op 9 juli 2020, werd het verzoek van eisende partijen door het EHRM in toepassing van artikel 37.1.c. EVRM van de rol geschrapt. Het EHRM hield hierbij rekening met de verklaring van de Belgische regering waarbij deze erkende dat de redelijke termijn overschreden was en waarbij deze voorstelde om een bedrag van € 8 000,00 in mindering te brengen op de schuld van eisende partijen aan de Vlaamse Overheid, dit met de bedoeling "*de remédier à ce manquement et compte tenu de la reconnaissance de la violation*". Het EHRM aanvaardde de door de Belgische regering voorgestelde oplossing, niettegenstaande eisende partijen hadden aangegeven dat het bedrag van de voorgestelde vergoeding onvoldoende was in verhouding tot de schade die zij hadden geleden. Het EHRM herinnerde er hierbij aan dat het in bepaalde omstandigheden aangewezen kan zijn om een zaak van de rol te schrappen in toepassing van artikel 37 §1 c)

op basis van een eenzijdige verklaring van de verwerende regering, zelfs wanneer de verzoeker wenst dat de behandeling van de zaak wordt verder gezet. Het Hof oordeelde dan ook dat, gelet op de aard van de toegevingen die de verklaring van de Belgische regering inhield, alsook op het voorgestelde bedrag van de schadevergoeding in het licht van de specifieke omstandigheden, het niet langer gerechtvaardigd was om de behandeling van het verzoekschrift verder te zetten. Indien de Belgische regering de voorwaarden van haar eenzijdige verklaring niet zou naleven, zou het verzoekschrift opnieuw op de rol kunnen worden geplaatst (*stukken 3 en 4 eisende partijen*).

5.

Volgens verwerende partij werden de werken niet uitgevoerd, waardoor hij zich genoodzaakt zag om tot gedwongen uitvoering over te gaan ter invordering van volgens hem verbeurde dwangsommen alsook gerechtskosten middels uitvoerend beslag op een aantal onroerende goederen eigendom van eisende partijen, gelegen op Belgisch grondgebied, dit middels diverse bevelen tot betaling betekend op 8 augustus 2017, 8 januari 2018 en 15 juni 2018, in betaling van verbeurde dwangsommen over de periode van 3 maart 2017 tot 6 juni 2018 en een bevel voorafgaand aan uitvoerend onroerend beslag op diverse onroerende goederen van eisende partijen gelegen te [naam] betekend op 7 november 2018 met betrekking tot dwangsommen over de periode van 3 maart 2017 tot 8 juli 2018.

Hiertegen stelden eisende partijen verzet in hetgeen heeft geleid tot een beschikking van de beslagrechter te Hasselt van 7 januari 2020, waarbij het verzet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Het hoger beroep dat eisende partijen tegen deze beschikking instelden, werd door het hof van beroep te Antwerpen bij arrest van 22 februari 2021 als toelaatbaar doch ongegrond afgewezen en de bestreden beschikking werd bevestigd (*stuk 1 verwerende partij*).

6.

Inmiddels hadden eisende partijen op 19 augustus 2020 een verzoekschrift neergelegd bij het Hof van Cassatie, waarbij zij in toepassing van artikel 442bis tot 442octies van het Wetboek van Strafvordering de herroeping vroegen van het hoger vermelde arrest van het hof van beroep te Gent van 29 maart 2013 (*stuk 5 eisende partijen*). Arrest van het Hof van Cassatie volgde op 17 november 2020 waarbij het verzoek van eisende partijen als ongegrond werd afgewezen onder de overweging dat niet bleek “*dat het arrest van het hof van beroep te Gent van 29 maart 2013, dat definitief is geworden na de verwerping van het hiertegen aangetekende cassatieberoep bij arrest van het Hof van 13 januari 2015, ten gronde strijdig zou zijn met het EVRM, noch dat er sprake zou zijn van procedurefouten of -tekortkomingen ingevolge enige schending van dit verdrag die dermate ernstig zijn dat er ernstige twijfel bestaat over de uitkomst van de bestreden rechtspleging*” (*stuk 8 eisende partijen*).

Ook daar stopte het voor eisende partijen nog niet en hebben zij zich opnieuw gericht naar het EHRM middels twee verzoekschriften, enerzijds met de vraag om de oorspronkelijke zaak gekend onder het rolnummer _____ dewelke bij beslissing van het EHRM van 16 juni 2020

van de rol was geschrapt) terug op de rol te plaatsen en te beslissen dat er wel degelijk een schending was van de redelijke termijn overeenkomstig artikel 6 EVRM (*stuk 9 eisende partijen*), en anderzijds ter aanvechting van het cassatiearrest van 17 november 2020 (*stuk 11 eisende partijen*). Beide procedures zijn kennelijk op dit ogenblik nog steeds hangende.

7.

Bij exploot van 20 september 2022 van gerechtsdeurwaarder _____ te _____ ging verwerende partij over tot betekening aan eisende partijen van een bevel voorafgaand aan uitvoerend beslag op onroerend goed. Dit bevel tot betalen werd blijkens de vermeldingen in het exploot betekend in uitvoering van:

- het arrest van het Hof van Cassatie van 13 januari 2015;
- het vonnis van de correctionele rechtbank van Hasselt van 3 november 2009;
- het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 17 november 2010;
- het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 3 maart 2010;
- het arrest van het Hof van Cassatie van 22 mei 2012;
- het arrest van het hof van beroep te Gent van 29 maart 2013;
- het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 22 februari 2021;

uitspraken dewelke reeds eerder betekend waren en welke samen met het exploot van 20 september 2022 mee betekend werden;

en in betaling van verbeurde dwangsommen over de periode van 3 maart 2017 tot 8 juli 2018, te vermeerderen met de in het exploot vermelde (uitvoerings)kosten tot en met 11 mei 2022 en verminderd met het hoger vermelde bedrag van € 8 000,00 (vermeld als betaling dd. 16 juni 2020 – cfr. de onder randnummer 4 vermelde procedure gevoerd voor het EHRM), zonder vermelding van een totaal verschuldigd bedrag (*stuk 13 eisende partijen*).

Dit bevel werd gevolgd door een uitvoerend beslag op onroerend goed dd. 5 december 2022, gelegd in uitvoering van dezelfde zeven gerechtelijke uitspraken zoals hoger vermeld en in betaling van dezelfde bedragen als vermeld in het bevel, vermeerderd met bijkomend gemaakte kosten na 11 mei 2022 tot en met 30 september 2022, eveneens zonder vermelding van een totaal verschuldigd bedrag (*stuk 14 eisende partijen*).

Bij dagvaarding dd. 23 december 2023 tekenden eisende partijen verzet aan tegen dit bevel tot betalen van 20 september 2022 en dit uitvoerend beslag op onroerend goed van 5 december 2022. Dit verzet maakt het voorwerp uit van huidige procedure.

III. VORDERINGEN

8.

In het beschikkend gedeelte van hun conclusies op 6 april 2023 via e-deposit neergelegd ter griffie vorderen eisende partijen:

- hun verzet tegen het bevel dd. 20 september 2022 en tegen het uitvoerend onroerend beslag dd. 5 december 2022 ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- vast te stellen dat de gevoerde procedure door verwerende partij niet regelmatig is, gezien niet alle belanghebbende partijen in het geding betrokken zijn;
- vast te stellen dat de titels waarover verwerende partij beschikt op dit ogenblik precair zijn, gelet op de uitspraken door het EHRM van 9 juli 2020 en de erkenning door verwerende partij dat haar uitvoering is gesteund op een vordering die werd ingesteld bij miskenning van de redelijke termijn;
- dienvolgens de te voeren procedure op te schorten tot als er uitspraak is gedaan door het EHRM onder de rolnummers   en
- in louter ondergeschikte orde, akte te verlenen aan eisende partijen van hun aanbod om over te gaan tot consignatie van de verschuldigde bedragen, behalve de kosten aangerekend na 8 juli 2018;
- alleszins verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding, begroot op € 328,24 dagvaardingskosten en € 1 800,00 rechtsplegingsvergoeding.

In het beschikkend gedeelte van zijn (synthese)conclusie op 17 april 2023 via e-deposit neergelegd ter griffie besluit verwerende partij tot de ontvankelijkheid doch ongegrondheid van het verzet en vraagt hij om eisende partijen te veroordelen tot de kosten van het geding, dewelke hij in zijn hoofde begroot op een rechtsplegingsvergoeding van € 1 800,00.

IV. BEOORDELING VAN DE ONTVANKELIJKHEID

9.

De ontvankelijkheid van het verzet wordt door verwerende partij niet betwist.

Ook de rechtbank bemerkt geen redenen die aanleiding geven tot een ambtshalve op te werpen exceptie van onbevoegdheid of onontvankelijkheid.

Het verzet van eisende partijen is ontvankelijk.

V. BEOORDELING VAN DE GEGRONDHEID

10.

In de gedinginleidende dagvaarding stellen eisende partijen onder de titel "**IN RECHTE**": *"1. Verzoekers laten opmerken dat de gevoerde procedure, wat haar waarde ook mogen wezen, in de huidige stand van zaken niet ontvankelijk is gezien niet alle rechthebbende in de zaak zijn betrokken."*

Verwerende partij beroept zich ter zake in eerste instantie op de *exceptio obscuri libelli* om te stellen dat het middel betekenis mist, de nietigheid van de inleidende dagvaarding wordt niet gevraagd.

De *exceptio obscurri libelli* betreft de exceptie van de onduidelijke bewoordingen.

De eisende partij dient het voorwerp van de vordering nauwkeurig te omschrijven, dit teneinde de rechten van de verdediging te vrijwaren van de partij lastens wie de vordering wordt ingesteld.

Het onderwerp en de korte samenvatting van de middelen van de vordering in de inleidende dagvaarding strekt ertoe de gedaagde partij toe te laten kennis te nemen van wat er wordt gevorderd, waardoor zij in staat wordt gesteld haar verdediging met voldoende kennis van zaken voor te bereiden.

Met "*de korte samenvatting van de middelen*" in de zin van art. 702, 3° Ger. W. wordt geen rechtsregel bedoeld maar wel de feitelijke gegevens die aan de vordering ten grondslag liggen (Cass. 24 november 1978, Arr. Cass.).

Indien niet aan deze voorwaarde wordt voldaan kan de verwerende partij zich beroepen op de *exceptio obscurri libelli* waardoor de dagvaarding nietig kan worden verklaard voor zover belangenschade bewezen is.

Zoals hoger reeds gezegd wordt de nietigheid van de dagvaarding evenwel niet gevraagd door verwerende partij, evenmin wordt er enige belangenschade aangevoerd en/of aangetoond. In ieder geval is dergelijke belangenschade in casu niet aanwezig aangezien het door de eisende partijen ingeroepen middel in hun conclusies neergelegd op 6 april 2023 nader wordt toegelicht en verwerende partij hierop heeft kunnen repliceren in zijn conclusies neergelegd op 17 april 2023.

Wat betreft dit middel stellen eisende partijen dat niet alle partijen in de uitvoering betrokken zijn nu uit een stuk bijgevoegd bij het onroerend bevel zelf blijkt dat er op 30 december 2021 een akte van schenking van naakte eigendom, verleden door notaris _____ werd opgemaakt (*stuk 13 eisende partijen*). Eisende partijen stellen zich de vraag waarom verwerende partij opteert voor een uitvoerend onroerend beslag, dat uiteindelijk de openbare verkoop van de beslagen goederen tot doel heeft, in plaats van een bewarend beslag op onroerend goed, in afwachting van de vereffening en verdeling van de beslagen onroerende goederen die kennelijk onverdeeld zijn. Verder merken zij op dat in huidige stand van zaken kan worden vastgesteld dat de rechten van de vruchtgebruikers, die niet in de zaak zijn, buiten schot blijven, gelet op de zakenrechtelijke aard van hun kant.

Behoudens vergissing blijkt uit het betreffende stuk (zijnde het exploit onroerend bevel dat vanaf pagina 13 verwijst naar het uittreksel uit de kadastrale legger en dit ook letterlijk overneemt in het exploit) niet dat er sprake is van vruchtgebruikers. In ieder geval stellen eisende partijen terecht dat de rechten van vruchtgebruikers buiten schot blijven, nu de onverdeeldheid enkel de eigendom betreft. Deze onverdeeldheid belet evenwel niet dat een schuldeiser zou overgaan tot uitvoering. Immers worden onverdeelde goederen niet aan het verhaalsrecht van de schuldeisers onttrokken. Enkel is het zo dat in geval van een uitvoerend

beslag op het onverdeelde aandeel van de schuldenaar in een onroerend goed, de uitwinning geen voortgang kan vinden tot na de verdeling of de veiling (artikel 1561 Ger. W.).

Verwerende partij stelt terecht dat het bevel enkel moet worden betekend aan de debiteur (mede-eigenaar) wiens goederen zullen worden uitgewonnen (artikel 1564 Ger. W.). Zijn meerdere personen solidair gehouden tot dezelfde schuld en zijn zij gezamenlijk eigenaar van het onroerend goed, dan moet het bevel aan allen worden betekend. In casu is dit gebeurd. Er zijn blijkens de thans voorliggende stukken en gegevens geen andere schuldenaars die tevens eigenaar zijn van de beslagen onroerende goederen. In het kader van het hypotheekrecht is het mogelijk dat ook het onroerend goed van iemand die geen schuldenaar is, wordt uitgewonnen, bijvoorbeeld de derde-bezitter ingeval het gehypothekeerde goed wordt overgedragen aan een derde, dan wel de zakelijke borg, zijnde de derde die op zijn onroerend goed een hypotheek toestaat tot zekerheid van de schuld van de debiteur. In dat geval moet het bevel ook worden betekend aan deze derde-bezitter, hetzij de zakelijke borg, doch in casu is dit niet aan de orde. Enige betekening aan een vruchtgebruiker, die er voor zover geweten niet is, is niet vereist.

Hetzelfde geldt voor het exploit uitvoerend onroerend beslag dat enkel moet worden betekend aan de debiteur mede-eigenaar.

De schuldeiser heeft de vrije keuze van de goederen die hij wenst uit te winnen, ook van de wijze waarop hij tot uitvoering wil overgaan, namelijk middels een bewarend dan wel een uitvoerend beslag. De beslagrechter heeft zich niet uit te spreken over de opportuniteit van de keuzes die door de schuldeiser zijn gemaakt.

Dit middel faalt dan ook naar recht.

11.

Eisende partijen vragen in hoofddorde de schorsing van de tenuitvoerlegging in afwachting van de uitspraak van het EHRM in de beide procedures die zij aldaar (opnieuw) zijn gestart en die daar momenteel nog hangende zijn.

Vooreerst hebben zij op 19 januari 2021 een verzoekschrift neergelegd op het EHRM met de vraag om de aldaar gekende zaak gekend onder het rolnummer _____ en dewelke bij eerdere beslissing van het EHRM dd. 16 juni 2020 van de rol was geschrapt, van de rol te halen en te beslissen dat er wel degelijk schending is van de redelijke termijn en artikel 6 EVRM.

Verder hebben zij diezelfde dag een tweede verzoekschrift neergelegd op het EHRM waarbij zij grieven uiten tegen het arrest van het Hof van Cassatie van 17 november 2020 waarbij hun verzoek tot heropening van de rechtspleging die heeft geleid tot het arrest van het hof van beroep te Gent van 29 maart 2013 in toepassing van artikel 442^{quinqies} Wetboek van Strafvordering als ongegrond werd afgewezen. Zo voeren zij onder andere aan dat de zaak voor behandeling was vastgesteld op 17 november 2020 en dat zij voorafgaandelijk aan deze behandeling, op 9 november 2020 een nota hebben neergelegd in antwoord op de conclusie

dd. 23 oktober 2020 van de Advocaat-Generaal bij het Hof van Cassatie, maar dat met deze antwoordnota door het Hof geen rekening werd gehouden aangezien men blijkbaar het arrest in conceptvorm al voorafgaandelijk had klaargemaakt en op de zitting zelf definitief is geworden en in dezelfde versie werd voorgelegd ter ondertekening op 17 november 2020.

In die optiek dient vastgesteld dat eisende partijen de actualiteit van de uitvoerbare titels betwisten krachtens dewelke het bestreden bevel tot betaling dd. 20 september 2022 en het bestreden uitvoerend onroerend beslag dd. 5 december 2022 werden betekend, in het bijzonder van het arrest van 29 maart 2013 van het hof van beroep te Gent dat in casu de dwangsomtitel uitmaakt en dat in kracht van gewijsde is getreden nadat de ertegen ingestelde voorziening in cassatie bij arrest van 13 januari 2015 werd verworpen.

Het verzoek van eisende partijen van 20 augustus 2020 tot heropening van de rechtspleging dat heeft geleid tot het arrest van het hof van beroep te Gent van 29 maart 2013 werd bij arrest van het Hof van Cassatie van 17 november 2020 verworpen. Het arrest van 29 maart 2013 is derhalve definitief.

Ook in het kader van huidige procedure dient de rechtbank, net zoals het hof van beroep te Antwerpen in haar arrest van 21 februari 2021 (*stuk 1 verwerende partij*) op te merken dat het middel van eisende partijen, gesteund op de beslissing van het EHRM van 16 juni 2020 en de in het kader daarvan opgestelde verklaring van de Belgische regering, ondoeltreffend is. Ook deze rechtbank verwijst ter zake naar hetgeen hierover in het arrest van het Hof van Cassatie van 17 november 2020 is gesteld en waarbij ook het hof van beroep te Antwerpen zich in het arrest van 21 februari 2021 heeft aangesloten.

Het Hof van Cassatie heeft hierbij o.a. uitdrukkelijk het volgende overwogen:

"2. Het beginsel van de scheiding der machten houdt in dat de rechterlijke macht niet gebonden is door de uitlegging die de Belgische regering van het EVRM geeft, noch door een verklaring van de Belgische regering dat een rechter het EVRM zou hebben geschonden.

3. Het Europees Hof beperkt zich in de beslissing van 16 juni 2020 tot het verlenen van akte in de voormelde zin en tot de schrapping van het verzoekschrift van de rol. Die beslissing heeft geen gezag van gewijsde met betrekking tot de door de verzoekers aangevoerde miskennen van de berechting van de herstellvordering binnen een redelijke termijn."

Het hof te Antwerpen stelt verder in het arrest van 21 februari 2021:

"Dat een nieuw verzoekschrift op 19 januari 2021 werd ingediend bij het Europees Hof, gericht tegen dit arrest van het Hof van Cassatie van 17 november 2021, doet evenmin afbreuk aan het definitief en uitvoerbaar karakter van het arrest van 29 maart 2013 te Gent, zijnde de dwangsomtitel in casu.

Er is hoegenaamd geen reden tot opschorting van huidige procedure tot over het nieuw verzoekschrift van appellanten uitspraak zal worden gedaan door het Europees hof."

De rechtbank treedt dit standpunt van het Hof van Cassatie en van het hof van beroep te Antwerpen bij. Ook in de huidige procedure, dewelke weliswaar het verzet tegen een bevel tot betalen dd. 20 september 2022 en een uitvoerend onroerend beslag dd. 5 december 2022 betreft, aldus een ander voorwerp dan dat van de procedure gevoerd voor het hof van beroep, kan op het verzoek van eisende partijen tot schorsing van de tenuitvoerlegging in afwachting van een beslissing van het EHRM in de procedures inzake de beide op 19 januari 2021 neergelegde verzoekschriften niet worden ingegaan.

Het komt de beslagrechter in beginsel niet toe om de tenuitvoerlegging van een uitvoerbare rechterlijke beslissing, zijnde in casu het dwangsomarrest van het hof van beroep te Gent van 29 maart 2013 te schorsen.

Slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan zo'n schorsing door de beslagrechter toch aan de orde komen, namelijk indien:

- er sprake is van misbruik van beslagrecht;
- er over de draagwijdte van de uitvoerbare titel een ernstige betwisting rijst en er hierdoor onherstelbare schade uit zou voortvloeien;
- de rechterlijke beslissing waarvan de uitvoering wordt nagestreefd tot stand is gekomen met de miskennis van fundamentele regels der procesvoering;
- er een ernstige discussie is over de actualiteit of doeltreffendheid van de uitvoerbare titel.

(zie E. DIRIX, "Beslag" in *APR*, Mechelen, Wolters Kluwer 2018, p. 55 nr. 79 e.v.)

Eisende partijen stellen dat aan deze vier voorwaarden, of minstens aan één van hen, is voldaan, zonder enige nadere concrete toelichting per voorwaarde.

Dat de rechterlijke beslissing waarvan de uitvoering wordt nagestreefd tot stand is gekomen met de miskennis van fundamentele regels der procesvoering wordt door eisende partijen niet aangevoerd en/of aangetoond. In hun argumenten kan geen middel worden gevonden dat hierop betrekking heeft.

Evenmin wordt enig misbruik van beslagrecht aangevoerd en/of aangetoond. Indien dit impliciet dient gehaald uit de overweging van eisende partijen dat zij niet begrijpen dat verwerende partij tot uitvoering is overgegaan ondanks zijn kennis van de thans nog hangende procedures voor het EHRM, dient erop gewezen te worden dat de uitvoering steeds op risico van de schuldeiser gebeurt. Indien de uitvoering op enig later moment alsdan alsnog onterecht blijkt te zijn, dan dient de schuldeiser over te gaan tot terugbetaling van de geïnde bedragen. Zoals hoger reeds gezegd is het de schuldeiser die beslist om al dan niet tot

uitvoering over te gaan, om zich hierbij te beroepen op een bewarend hetzij een uitvoerend beslag (hetgeen in casu het meest logische is gezien de uitvoerbare titel waarover men beschikt) en wat precies het voorwerp moet uitmaken van deze uitvoering. De beslagrechter kan niet oordelen over de opportuniteit van de uitvoering.

Over de draagwijdte van de uitvoerbare titel dd. 29 maart 2013 kan geen ernstige betwisting bestaan, nu deze zeer duidelijk is en ondubbelzinnig is wat betreft de uit te voeren herstelmaatregelen. Dit werd ook reeds vastgesteld in het arrest van het hof van beroep te Antwerpen dd. 22 februari 2021.

Dat er door de Belgische regering in het kader van de procedure voor het EHRM op 16 juni 2020 een verklaring is afgelegd waarbij zij heeft erkend dat er een schending van artikel 6 §1 van het EVRM is doordat de duur van de procedure met betrekking tot de stedenbouwkundige inbreuken in hoofde van eisende partijen buitensporig is geweest en uit hoofde daarvan heeft voorgesteld om een bedrag van € 8 000,00 in mindering te brengen op de vordering van verwerende partij, doet geen afbreuk aan het voorgaande en tast de actualiteit van de uitvoerbare titel dd. 29 maart 2013 niet aan. De rechtbank verwijst ter zake opnieuw naar de hoger geciteerde overwegingen van het Hof van Cassatie in haar arrest van 17 november 2020 waarbij zij uitdrukkelijk heeft verwezen naar het beginsel van de scheiding der machten, alsook naar de beslissing van het EHRM die zich ertoe beperkt tot het verlenen van akte aan de Belgische regering van haar voorstel en tot schrapping van het verzoekschrift van de rol. Het Hof van Cassatie stelt hierbij dat die beslissing geen gezag van gewijsde heeft met betrekking tot de door de eisende partijen aangevoerde miskenning van de berechting van de herstellvordering binnen een redelijke termijn. In het arrest van het hof van beroep te Gent van 29 maart 2013 werd geoordeeld dat er geen sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn wat de herstellvordering betreft. Naar aanleiding van hun cassatieberoep tegen dit arrest voerden eisende partijen in dit verband een middel aan, dat het Hof bij arrest van 13 januari 2015 heeft verworpen en dat hierbij overwoog dat het hof van beroep te Gent zijn beslissing over de niet-overschrijding van de redelijke termijn naar recht verantwoordde.

Daarbovenop overwoog het Hof van Cassatie in het arrest van 17 november 2020 aan de hand van de gevoegde stukken en het strafdossier onder een uitgebreide motivering dat eisende partijen eerst vanaf 5 november 2008 onder de dreiging leefden van een mogelijke strafvervolgning en herstellvordering en dat bijgevolg, anders dan door eisende partijen werd voorgehouden, uit de omstandigheid dat de herstellvordering pas werd ingeleid op 5 februari 2009, dit is negen jaar na de vaststelling van de verwaarlozing en de eerste ingebrekestellingen van 18 oktober 2000, niet kon worden afgeleid dat die periode van negen jaar een overschrijding van de redelijke termijn met betrekking tot de herstellvordering zou aantonen. De redelijke termijn kon immers ten vroegste een aanvang nemen op 5 november 2008, daar de eisende partijen pas vanaf die datum werden verontrust door de dreiging van een strafvordering en een herstellvordering, aldus het Hof van Cassatie.

Het Hof concludeerde dan ook: *"Bijgevolg blijkt uit het onderzoek van het verzoekschrift niet dat het arrest van het hof van beroep te Gent van 29 maart 2013, dat definitief is geworden*

na de verwerping van het hiertegen aangetekende cassatieberoep bij arrest van het Hof van 13 januari 2015, ten gronde strijdig zou zijn met het EVRM, noch dat er sprake zou zijn van procedurefouten of -tekortkomingen ingevolge enige schending van dit verdrag die dermate ernstig zijn dat er ernstige twijfel bestaat over de uitkomst van de bestreden beslissing."

Gezien het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat er geen ernstige discussie kan bestaan over de actualiteit of doeltreffendheid van de uitvoerbare titel. Dit kan niet worden afgeleid uit het loutere feit dat er twee procedures aanhangig zijn voor het EHRM. De argumentatie die eisende partijen ter zake aanhalen betreft een beoordeling ten gronde die voorwerp zal uitmaken van de procedure voor het Europees Hof, maar die niet in het kader van huidige procedure moet worden gevoerd.

Voor zover als nodig en geheel ten overvloede wordt opgemerkt dat de rechtbank zich vragen stelt bij de slaagkansen van deze procedures.

Immers wordt vooreerst gevraagd aan het EHRM om de procedure gekend onder het rolnummer [ ] terug van de rol te halen en dat er wordt beslist dat er wel degelijk sprake is van schending van artikel 6 en dat de redelijke termijn werd geschonden. Allicht bedoelen eisende partijen dat de zaak terug op de rol moet worden geplaatst gezien de beslissing van het EHRM om het verzoekschrift van de rol te schrappen, doch in dit verband wordt verwezen naar de beslissing van 16 juni 2020, aan eisende partijen ter kennis gebracht op 9 juli 2020, waarbij het EHRM uitdrukkelijk stelt, zelfs benadrukt, dat ingeval de Regering (in casu de Belgische regering) de voorwaarden van haar eenzijdige verklaring niet zou naleven (in casu het betalen/in mindering brengen van het bedrag van € 8 000,00), het verzoekschrift opnieuw op de rol kan worden geplaatst in toepassing van artikel 37 §2 van het Verdrag. De rechtbank stelt zich dan ook de vraag in welke mate het verzoek van eisende partijen op grond van de door hen aangevoerde argumentatie dan ook enige slaagkans heeft. Immers staat het vast dat de Belgische regering deze voorwaarde wel is nagekomen. Het feit dat eisende partijen zich niet konden vinden in het voorstel van de Belgische regering en hun schade op een veel hoger bedrag begrootten dan de voorgestelde € 8 000,00 werd bovendien mee in overweging genomen door het EHRM bij de beslissing om de zaak van de rol te schrappen, daar in de beslissing dd. 16 juni 2020 uitdrukkelijk werd verwezen naar de antwoordnota van eisende partijen van 16 februari 2020 waarbij het Hof er vervolgens aan heeft herinnerd dat *"het in bepaalde omstandigheden aangewezen kan zijn om een zaak van de rol te schrappen in toepassing van artikel 37 §1 c) op basis van een eenzijdige verklaring van de verwerende regering zelfs wanneer de verzoeker wenst dat de behandeling van de zaak wordt verder gezet"*. Het Hof oordeelt dan: *"Gelet op de aard van de toegevingen die de verklaring van de Regering inhoudt, alsook op het voorgestelde bedrag van de schadevergoeding in het licht van de specifieke omstandigheden, is het Hof van oordeel dat het niet langer gerechtvaardigd is om de behandeling van het verzoekschrift verder te zetten (art. 37 §1 c))"*. Tot slot is het Hof van oordeel dat, in het licht van de voorgaande overwegingen, en vooral gelet op haar duidelijke en overvloedige rechtspraak over dit onderwerp, de eerbiediging van de rechten van de mens zoals omschreven in het Verdrag en de Protocollen, niet vereist dat zij de behandeling van het verzoekschrift verder zet (artikel 37 §1 *in fine*).

Wat betreft het tweede op 19 januari 2021 door eisende partijen op het EHRM ingediende verzoekschrift betreft de grief dat het Hof van Cassatie in het arrest van 17 november 2020 uitspraak heeft gedaan op dezelfde dag als dat de zaak voor behandeling was vastgesteld en dat het Hof zodende geen rekening heeft gehouden met de antwoordnota van eisende partijen op de conclusie van de Advocaat-Generaal bij het Hof van Cassatie dewelke zij op 9 november 2020 bij aangetekend schrijven hebben overgemaakt aan de griffie van het Hof van Cassatie. Eisende partijen menen dat er sprake is van een arrest dat reeds voorafgaandelijk aan de behandeling van de zaak in conceptvorm was klaargemaakt en op de dag van de zitting definitief is geworden en in dezelfde versie werd voorgelegd ter ondertekening op 17 november 2020.

De artikelen 442bis e.v. Wetboek van Strafvordering bepalen hoe een procedure met betrekking tot een verzoek tot heropening van de rechtspleging moet verlopen. Deze procedure wordt gevoerd voor het Hof van Cassatie. Blijkens de toepasselijke wetsartikelen in het Wetboek van Strafvordering wordt de aanvraag bij het Hof aanhangig gemaakt, hetzij bij een vordering van de procureur-generaal bij het Hof van Cassatie, hetzij bij een verzoekschrift dat getekend is door een advocaat die meer dan tien jaar bij de balie is ingeschreven. De vordering of het verzoekschrift bevat een omstandige opgave van de feiten en vermeldt de grond tot heropening. De aanvraag moet worden ingediend binnen zes maanden te rekenen vanaf de datum waarop het arrest van het EHRM definitief is geworden. Wanneer uit het onderzoek van de aanvraag blijkt hetzij dat de bestreden beslissing ten gronde strijdig is met het Europees Verdrag, hetzij dat de vastgestelde schending het gevolg is van procedurefouten of -tekortkomingen die dermate ernstig zijn dat ernstige twijfel bestaat over de uitkomst van de bestreden rechtspleging, beveelt het Hof van Cassatie de heropening van de rechtspleging, voor zover de veroordeelde partij of de rechthebbenden voorzien in artikel 442ter, 2°, zeer ernstige nadelige gevolgen blijven ondervinden, die slechts door een heropening kunnen worden hersteld. Nergens wordt voorzien dat de eisende partijen een antwoordnota op de schriftelijke conclusie van de Advocaat-Generaal konden neerleggen. Zelfs indien dit wel tot de mogelijkheden behoort, is het argument van de eisende partijen dat op dezelfde dag van de zitting een arrest werd gewezen op het eerste zicht irrelevant, nu dit gebruikelijk is voor het Hof van Cassatie, waar de procedures doorgaans schriftelijk verlopen.

De beslagrechter dient te oordelen over de rechtmatigheid en de regelmatigheid van de tenuitvoerlegging zonder dat hij/zij uitspraak mag doen over de grond van de zaak zelf (Cass. 11 mei 1998, *R.W.* 1998-99, 602).

Hij/zij mag daarbij niet ingrijpen in de materieelrechtelijke verhouding tussen de procespartijen, zijnde de obligatoire verhoudingen zoals die desgevallend in de uitvoerbare titel zijn vastgelegd.

Over de materieelrechtelijke positie is enkel de bodemrechter bevoegd (Cass. 29 september 1986, *Arr. Cass.*). A fortiori mag hij/zij geen afbreuk doen aan hetgeen hierover reeds door de bodemrechter zou zijn beslist (Cass. 11 mei 1998, *R.W.* 1998-99, 602). In casu is die beslissing van de bodemrechter er al in de vorm van het eindvonnis van 19 oktober 2022.

Prima facie oordelend beschikt verwerende partij over een zekere, vaststaande en opeisbare schuldvordering die is vastgelegd in de uitvoerbare titel van 29 maart 2013, dewelke in kracht van gewijsde is getreden, definitief is en thans nog steeds actueel is en aldus geenszins precair zoals door eisende partijen voorgehouden.

De rechtbank ziet dan ook geen enkele reden om de tenuitvoerlegging te schorsen in afwachting van een beslissing van het EHRM.

12.

In louter ondergeschikte orde bieden eisende partijen om over te gaan tot consignatie van de verschuldigde vermelde bedragen, behalve de nutteloze kosten die werden gemaakt na 8 juli 2018, waarmee zij kennelijk doelen op de zesmaandelijksse betekeningen van bevelen tot betaling door verwerende partij om verjaring van de verbeurde dwangsommen te stuiten. Zij stellen dat dit aanbod reeds eerder is gedaan, doch dat verwerende partij hierop niet is willen ingaan.

Per brief dd. 2 december 2021 heeft de raadsman van eisende partijen inderdaad een voorstel geformuleerd om tot betaling (consignatie) over te gaan, dit onder voorbehoud van de lopende procedure bij het EHRM en met de *"bemerking dat het niet denkbeeldig is dat deze betaling teruggevorderd wordt, wel met een minimale intrest van 6%"*. In dit schrijven werd ook gesteld dat eisende partijen *"onder geen enkel beding al de gemaakte kosten sinds de opgelegde werken zijn uitgevoerd en beëindigd"* zouden betalen (stuk 15 eisende partijen).

De raadsman van verwerende partij reageerde hierop per mail dd. 13 december 2021 als volgt:

"Mijn opdrachtgever vraagt mij te informeren of uw cliënten naast hun intentie tot betaling ook effectief de dwangsommen hebben betaald.

Het is niet de inspecteur onroerend erfgoed of het Vlaamse Gewest dat dwangsommen moet betalen, doch wel uw cliënten.

Het is de inspecteur onroerend erfgoed uiteraard toegelaten en zelfs opgelegd om verbeurde dwangsommen in te vorderen en daartoe ook de verjaring van de eisbaarheid van de dwangsommen om de zes maanden te stuiten."

Op de vraag tot consignatie wordt niet expliciet geantwoord, doch impliciet kan uit het antwoord van verwerende partij worden afgeleid dat hij niet akkoord was met de 'voorwaardelijke' consignatie zoals voorgesteld door eisende partijen en dewelke zij formuleerden onder voorbehoud van het terugvorderen van een minimale intrest van 6%. Dit wordt thans ook uitdrukkelijk bevestigd in conclusies.

Het recht tot kantonnement komt toe aan iedere schuldenaar die veroordeeld is tot betaling van een geldsom bij een uitvoerbare rechterlijke beslissing, op voorwaarde dat de schuldenaar

vooraf verzet of hoger beroep heeft aangetekend, hetzij dat de schorsing van de vervolging werd bevolen door de rechter (artikel 1404, eerste lid Ger. W.).

Kantonnement is echter niet meer mogelijk wanneer de uitvoerbare titel niet meer kan aangevochten worden met een gewoon rechtsmiddel. In casu is dit het geval, evenmin werd de schorsing van de vervolging bevolen, zodat op het verzoek van eisende partijen niet kan worden ingegaan.

Geheel ten overvloede wordt nog opgemerkt dat het kantonnement betrekking moet hebben op de schuld in hoofdsom, intresten en kosten. De rechtbank ziet niet in hoe de schuldenaar daaraan enige voorwaarde kan koppelen, zoals het door de eisende partijen hoger voormelde geformuleerde voorbehoud en anderzijds dat zij niet bereid zijn om de volgens hen *“nutteloze kosten die werden gemaakt na 8 juli 2018”* te kantonneren. Hiermee bedoelen zij kennelijk onder andere de zesmaandelijksse betekeningen van verjaringsstuitende bevelen die verwerende partij noodzakelijk achtte.

De dwangsom verjaart door verloop van zes maanden na de dag waarop zij verbeurd is (artikel 1385octies Ger. W.). Deze verjaring betreft enkel de invordering van de verbeurde dwangsommen en niet de uitvoerbaarheid van de rechterlijke beslissing die de hoofdveroordeling en de dwangsom heeft opgelegd. De uitvoerbaarheid van de beslissing is aan de verjaringstermijn van de *actio judicati* onderworpen.

Krachtens artikel 2244 §1 oud B.W. wordt de verjaring gestuit door een dagvaarding voor het gerecht, een bevel tot betaling, of een beslag, betekend aan hem die men wil beletten de verjaring te verkrijgen. Daags na de dag waarop de stuiting ophoudt begint een nieuwe termijn van zes maanden te lopen, zij het dat er opnieuw stuiting intreedt door het daaropvolgend beslag. Komt de debiteur in verzet tegen het bevel, dan begint de nieuwe verjaring eerst te lopen nadat over dit verzet definitief werd beslist. De stuiting blijft voortduren tijdens het gehele geding dat volgt op het verzet dat tegen het bevel is ingesteld (E. DIRIX, “Beslag” in A.P.R., Wolters Kluwer, Mechelen, 2018, p. 75, nr. 92). Aldus is het aangewezen om minstens om de zes maanden een bevel tot betalen te laten betekenen teneinde de verjaring van verbeurde en nog niet betaalde dwangsommen zonder onderscheid te stuiten. Enkel wanneer de veroordeelde debiteur bij de beslagrechter verzet aantekent tegen het bevel tot betaling binnen de termijn van 6 maanden volgend op het bevel, blijven de gevolgen van de stuiting ten aanzien van de op het ogenblik van de stuiting verbeurde dwangsommen voortduren tijdens het gehele geding. Gaat de schuldeiser over tot het leggen van beslag, dan heeft de stuiting uitwerking tot de voltooiing of de opheffing van het beslag. De stuiting houdt pas op bij de laatste proceshandeling in het raam van die rechtspleging, nl. de rangregeling of de evenredige verdeling. De periodieke stuiting via bevelen tot betaling dient wel tijdens de procedure te worden voortgezet, wil men de verjaring voorkomen van dwangsommen verbeurd na de door het gecontesteerde bevel tot betaling veroorzaakte stuiting, dan wel dwangsommen verbeurd na de stuiting als gevolg van het gecontesteerde beslag. Toegepast in casu dient het volgende vastgesteld.

Verwerende partij is op 8 augustus 2017, 8 januari 2018 en 15 juni 2018 overgegaan tot de betekening van een bevel tot betalen en op 7 november 2018 tot de betekening van een bevel voorafgaand aan onroerend beslag. Tegen al deze bevelen werd door eisende partijen middels dagvaarding dd. 23 november 2018 verzet aangetekend (hetgeen heeft geleid tot de hoger vermelde beschikking van de beslagrechter te Hasselt dd. 7 januari 2020, waartegen door eisende partijen hoger beroep werd ingesteld, dat als ongegrond werd afgewezen door het hof van beroep te Antwerpen van 22 februari 2021). Over de noodzaak van deze bevelen bestaat geen discussie tussen partijen. Aangezien het door eisende partijen ingestelde verzet tegen het bevel dd. 15 juni 2018 binnen de zes maanden had plaatsgevonden bleven de gevolgen van de stuiting ten aanzien van de op het ogenblik van de stuiting verbeurde dwangsommen voortduren tijdens het gehele geding. Dit geding heeft geduurd tot de uitspraak van het hof van beroep te Antwerpen op 22 februari 2021. Na het bestreden bevel dd. 15 juni 2018 zijn evenwel ook nog dwangsommen verbeurd, namelijk tot 8 juli 2018, zodat het wel noodzakelijk was om voor deze dwangsommen telkens om de zes maanden bevelen tot betaling te laten betekenen teneinde de verjaring hiervan te vermijden. In die optiek gaat het niet om onnodig door verwerende partij gemaakte kosten en faalt het middel van eisende partijen ook op dit punt naar recht.

Voor zover als nodig wordt opgemerkt dat het thans bestreden bevel dd. 20 september 2022 werd gevolgd door een uitvoerend onroerend beslag op 5 december 2022, voorwerp van huidige verzetsprocedure, zodat de stuiting uitwerking heeft tot de voltooiing of de opheffing van het beslag. De stuiting houdt pas op bij de laatste proceshandeling in het raam van die rechtspleging, nl. de rangregeling of de evenredige verdeling, zodoende dat er tot dat ogenblik geen zesmaandelijks verjaringsstuitende bevelen meer moeten plaatsvinden.

13.

Uit het voorgaande volgt dan ook dat verwerende partij gerechtigd was om over te gaan tot betekening van het bevel voorafgaand aan onroerend beslag dd. 20 september 2022 en het uitvoerend beslag op onroerend goed dd. 5 december 2022, zodat het verzet van eisende partijen ongegrond is.

VI. KOSTEN VAN HET GEDING

14.

Eisende partijen dienen als de in het ongelijk gestelde partij te worden veroordeeld tot de kosten van het geding, die in hunnen hoofden niet moeten worden vastgesteld nu deze eigen blijven.

Verwerende partij vordert een rechtspleging van € 1 800,00.

De eis betreft in hoofdzaak de regelmatigheid en rechtmatigheid van een onroerend bevel en uitvoerend beslag op roerend goed tot betalen van dwangsommen zodat het gaat om een niet in geld waardeerbare zaak en de desbetreffende tarieven van toepassing zijn.

Overeenkomstig het KB van 26 oktober 2007 is de basisrechtsplegingsvergoeding voor een niet in geld waardeerbare vordering thans na de meest recente indexatie dd. 1 november 2022 bepaald op een bedrag van € 1 800,00. Het door verwerende partij gevorderde bedrag kan dan ook worden toegekend.

***

Gelet op de artikelen 2, 30 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

OM DEZE REDENEN

Wij, beslagrechter, bijgestaan door griffier, wnd. hoofd van dienst.

Uitspraak doende op tegenspraak.

Verklaren het verzet van eisende partijen ontvankelijk doch ongegrond.

Veroordelen eisende partijen solidair tot de kosten van huidig geding, dewelke in hunnen hoofden niet moeten worden vastgesteld nu deze eigen blijven en dewelke in hoofde van verwerende partij worden vereffend op een rechtsplegingsvergoeding van € 1 800,00.

Veroordeelt eisende partijen tevens solidair tot betaling van het rolrecht van € 165,00 en dit op eerste verzoek daartoe vanwege de FOD Financiën.

Aldus gedaan en gegeven in openbare terechtzitting van de beslagrechter, op het gerechtshof te Hasselt, op **18 juli 2023**.